

kunne løse Tvivlen, men vil være henvisst til at søge Oplysning hos bedre Underrettede. Derfor have vi foreslaaet, at denne Paragraf skulde gaa ud.

Klar: Jeg kan ikke være enig med den ærede Ordfører og det ærede Udvalg, forsaavidt de i det sidste Ændringsforslag foreslaaet Thinget at udstemme den næstsidste Paragraf i Lovforslaget, den, som ophæver de Love, der for Fremtiden ikke skulde gjælde. Jeg kan navnlig ikke være enig i den givne Motivering, som jo gaar ud paa, at der kan afdømmes store Ulemper, naar der i en saadan Opregning sker Feil. Jeg ser ikke, at det er saa vanskeligt at overbevise sig om, hvorvidt der i de og de bestemte Love, som opregnes her i Paragrafen, er Noget, der bliver bestaaende, eller om det Altsammen er hævet. Hvis man affattede Derogationsparagrafen saaledes, at de og de ældre Bestemmelser skulde fremdeles være gjældende og alt Ændet være ophævet, saa kunde jeg forstaa, at man kunde frygte for derved at have overset en enkelt Lovbestemmelse, som der fremdeles burde forblive gjældende; men, gives Reglen paa den Maade, at de og de Bestemmelser ere hævede, og tillige Alt, hvad der i Dørigt staar i Strid med denne Lov, saa ser jeg ikke Ændet, end at det ligger indenfor Mulighedens Grændser fuldstændig at overbevise sig om, at denne Opregning er rigtig. Jeg har villet tillade mig her at følge en afvigende Fremgangsmaade fra den, jeg ellers har fulgt, idet jeg ellers ikke har tilraadet at stemme imod de enkelte af Udvalgets Forslag, som jeg ikke har kunnet tiltræde. Jeg har her villet følge en afvigende Regel, fordi dette Ændringsforslag har Betydning udover den foreliggende Sag. Naar Thinget beslutter at gaa ind paa det ommeldte Ændringsforslag af det ærede Udvalg, saa vil det jo være en Tilskyndelse for Indenrigsministeriet til for Fremtiden ikke at umage sig eller umage Personalet med at udarbejde denne Paragraf. Det forekommer mig, at langtfra at tilskynde Indenrigsministeriet til at undlade at følge den Skik, som dette Ministerium hidtil konsekvent har fulgt, og det med Rette, fordi dets Love fremfor andre skulle ud til Livendelse af Løgmænd, burde man meget mere opfordre andre Ministerier, og da navnlig Justitsministeriet og den Institution, hvorfra Justitsministeriet for Tiden faar en Række store Love, nemlig Processkommissionen, til at følge Indenrigsministeriets Eksempel. Det er en Lettelse for den, der skal anvende Loven, at vide, at det og det er ophævet, at der behøver han ikke at slaa op. Det er en Lettelse, fordi det forhindrer, at en eller anden dygtig Fattigbestyrelse hitter en eller anden Bestemmelse i disse ældre Love og stiller tvivlsomme Spørgsmaal op, som saa give Anledning til vidtløftige Stridigheder og Skrivelser, som simpelthen kunne undgaaes ved at nævne de Love, som skulle ophæves. En Lettelse er det

for alle dem, der skulle sætte sig ind i Fattiglovgivningen, at kunne springe disse ældre Love over. Det er altsaa en Lettelse for Løgmænd, der skal anvende denne Lovgivning, og for den Studerende, der skal sætte sig ind i den. Jeg kan virkelig ikke paa nogen Maade skjønne, af hvilke Grunde man her skulde gaa til at udstemme den hidtil brugelige Derogationsparagraf. Hvilkens Grund skulde vi have til ikke at gøre hinanden det saa let som muligt? Det maa vel erindres, at Selvstyrelsen stiller stærke Fordringer til de kommunale Kræfter og da fremfor Alt Besyrelsen af Fattigvæsenet, og det er en Erfaringsætning, at i det Mindste i Kjøbstæderne er det mangfoldige Steder om ikke de fleste Steder vanskeligt at faae Formandspladsen i Fattigudvalget besat. Jeg har ifjor søgt Oplysning i saa Henseende, jeg har desværre ikke i Dieblisset Materialet ved Haanden, men, Indtrykket af de Svar, jeg fik fra mine Kolleger i Kjøbstæderne, var det, at de fleste Steder havde man ikke egentlig kommunale Kræfter til denne Post, men administrativt dygtige Præster eller Prokuratorer eller juridiske Embedsmænd, som have Bopæl i Byen, eller andre slige Personer. Ikke fordi der savnes Mænd med den fornødne Dygtighed, men fordi der udfordres et betydeligt Offer af Tid til at bestyre denne Branche. Den Lettelse, der gives ved denne Paragraf, som Udvalget foreslaar at udstemme, er ganske vist ikke nogen særdeles stor; den vil ikke forøge Vanskeligheden ved at besætte den omtalte Post; men det er en Lettelse, det maa utvivlsomt indrømmes, og det ærede Udvalg indrømmer det ogsaa, thi det tør ikke gaa nærmere end til at sige, at der ikke er stor Nytte forbundet dermed. Nyttens er der, og jeg ser som sagt ingen tænkelig Grund til at stemme denne Paragraf ud, efterat den er udarbejdet af Ministeriet. Det ærede Udvalg har tilvisse ikke haft Vanskelighed ved at skaffe sig fuld Overbevisning om, hvorvidt de Love, der nævnes i Paragrafen, skulle være ophævede eller ikke; efter at have behandlet et Lovforslag af den Beskaffenhed som det nærværende, kunde Udvalgets Medlemmer sandelig ikke være i Tvivl, om de Bestemmelser ere hævede eller ikke, og jeg mener ogsaa, at vi kunne stille den Fordring til Udvalget, om vi ønske af Udvalget at faae Sikkerhed for, at Paragrafen er rigtig, at det da bekræfter dette. Jeg har undtagelsesvis her villet opfordre ærede Medlemmer til ikke at gaa med Udvalget, fordi dette Ændringsforslag har Betydning udover den foreliggende Sag. Lager Thinget den Beslutning at stemme for Ændringsforslaget, faae vi ikke i Fremtiden en sliq Derogationsparagraf at se, og vi vanskeliggjøre da helt igjennem vor Lovgivning, og da navnlig den Lovgivning, som skal anvendes af Løgmænd, hvad særlig gjælder de Love, der udgaa fra Indenrigsministeriet. Jeg fravaader saaledes at stemme for Udvalgets sidste Ændringsforslag.